

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

I anledning af de bemærkninger, der nu er faldet fra fru Kirsten Lee, kunne jeg have lyst til at spørge, om der er nogen forskel på det, der står i den første pind i det radikale dagsordensforslag, og det, der står i Socialdemokratiets og SF's dagsordensforslag. Jeg synes i hvert fald, det er vanskeligt nu at overskue, om der er en forskel.

Endelig skal jeg om det med apotekernes pligt til at oplyse priser sige, at jeg synes, det burde være en helt naturlig pligt for apotekerne, men det er jo i hvert fald ikke noget, der kan få nogen konsekvens, hvis apotekerne gør det, hvis den pågældende læge ikke også er indstillet på at ændre ordinationen, hvis det viser sig, at der er et billigere synonympræparat.

Nu forstår jeg også, at det sagkyndige udvalg, der peges på her, også skal komme med forslag til en offentlig godkendelsesprocedure – sådan forstod jeg fru Kirsten Lees sidste bemærkninger. Hvis det er situationen, forstår jeg slet ikke, at man ikke fra radikal side har kunnet tilslutte sig Socialdemokratiets og SF's dagsordensforslag.

Jørn Jespersen (SF):

Der er noget, der tyder på, at der er en hel del af de borgerlige ordførere, der er mindst lige så forvirrede, som hr. Torben Lund er, med hensyn til, hvad det radikale forslag egentlig går ud på, og det er måske derfor, at det er fuldstændig umuligt at få en holdningstilkendegivelse fra ordførerne for de partier.

Jeg synes i øvrigt også, der mangler svar på en lang række spørgsmål, som er blevet stillet til såvel industriministeren som til sundhedsministeren og til en række af de borgerlige ordførere. Jeg må altså konstatere, at der er en lang række spørgsmål her, som man ganske enkelt ikke ønsker at tage stilling til. Skal det opfattes sådan, at de borgerlige partier overhovedet ikke har nogen mening om disse spørgsmål? Det kunne man så i det mindste meddele.

Hvad angår priserne, foreligger der nu to forskellige definitioner på, hvad de lavest mulige priser er. Fru Kirsten Lee har sagt, at de lavest mulige priser indebærer, at de i dag er for høje, og at det er en målsætning i det radikale forslag, at de skal bringes ned. Kunne man spørge, hvorfor det ikke står der, når det nu er

det, man mener? Men det er måske en særlig radikal finte.

Tilsvarende er der ingen borgerlige ordførere, der har ment at kunne sige, at man i dag opfattede priserne som værende for høje, og hvis man forestiller sig, at de borgerlige partier vil være med til at bære den radikale dagsorden igennem – det er jo ganske vist en hemmelighed indtil videre – vil det sige, at der vedtages en dagsorden, som der tilsyneladende ikke er klarhed om indholdet i, og som ingen præcist kan sige hvad betyder. Det må siges at være en radikal indsats af rang.

Hvad angår Monopoltilsynet, er der rejst en lang række spørgsmål. For det første ønsker jeg stadig væk at få bekræftet fra industriministerens side, at der ikke har været ført sejrtrækkende sager, der har resulteret i nedsættelse af medicinpriserne siden ændringen af monopolloven i 1983. Jeg har desuden spurgt, om man i Industriministeriet og i Monopoltilsynet har overblik over, hvad forrentningen af egenkapitalen er i de udenlandske medicinalfirmaer, som eksporterer til Danmark. Det er nemlig forudsætningen for, at man kan bruge den nuværende formulering i monopolloven til overhovedet at lave indgreb, og jeg vil igen gerne citere afgørelsen fra Monopoltilsynet af 16. december:

»Efter lovændringen er tilsynet reelt afskåret fra at gribe ind i prisfastsættelsen hos en forskende virksomhed inden for lægemiddelindustrien, hvis virksomhedens samlede indtjening ikke er urimeligt høj eller priserne helt ude af takt med de tilsvarende priser i udlandet.«

Jamen hvis man ikke kender indtjeningen hos de firmaer, betyder det så ikke, hr. industriminister, at man reelt er 100 pct. afskåret fra at gøre noget som helst ved de firmaer, som ikke er hjemmehørende i Danmark? Det må da være til at svare på.

Endelig synes jeg også, det er værd at gøre de borgerlige partier opmærksom på, at der her rent faktisk er et besparelsesforslag, som ikke vil ramme nogen grupper bortset fra medicinindustrien. Der bliver brugt over 5 mia. kr. på medicin i Danmark, og de bliver delt ca. ligeligt mellem forbrugere og det offentlige. Det er dokumenteret gang på gang, og der er ingen borgerlig ordfører, der har været i stand til at imødegå det, at disse udgifter kan nedsættes ganske voldsomt, uden at det sundhedsmæssige på nogen måde lider skade af det. Hvordan kan det